Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМ

Рік видання IV № 12 (285). | Середа, 27 липня 1960 р. | Ціна 20 коп.

ОУНБ ім. Д. І. Чижевського

РІДНА МАТИ ТВОЯ

НАЙДОРОЖЧА, найрідніша, наймиліша людина в світі!.. Пісень багато про тебе складено, ім'ям твоїм величаємо Батьківщину, бо матір — то найсвятіше ймення.

В народі кажуть: заболить у дитини палець — у матері серце. І нічим не можна виміряти, скільки тепла душі своєї віддасть вона синам і дочкам, поки ті наберуться сил і владно вступлять у життя. А діти виростають і, можливо, рано, навіть дуже рано, намагаються почувати себе дорослими, здатними вирішувати найскладніші справи самостійно. Ти все їм, рідна мамо, простиш, від усього застережеш, аби тільки вони жили в щасті і злагоді.

... Всяке в житті трапляється. Восьмеро синів і дочок у Парасковії Тимофіївни Кіктевої з села Макарихи, Знам'янського району. А нещастя тяжке обрушилось на сім'ю так зненацька, так несподівано. Під час аварії загинув чоловік. Всього б довелося зазнати. Та вдвоє меншим буде горе, коли поруч такі діти. За старшого у сім'ї став Микола, механік по сільгоспмашинам, першою порадницею — Софія, яка працює в іншому селі. Не забула рідних Ганна, шле їм щирі листи з Донбасу. Тут же, в с. Макарисі, в сільгоспартілі імені Леніна працюють Лідія і Василь. Всі вони турботою і піклуванням оточили матір і молодших, ще школярів Катю, Івана, Петра. Велика сім'я і дружна. Тож всі гуртом збудували новий дім, обзавелися хазяйством.

ПИШАЄТЬСЯ своїми синами Тетяна Пилипівна Руденко з олександрійського електромеханічного заводу. З трирічним Юрієм і місячним Володимиром застала її війна в Білорусії. Загинув смертю хоробрих чоловік. Нелегко було матері виховувати дітей. Вийшло так, що й сама захворіла. І щоб хоч трохи допомогти їй, вирішив піти працювати Юрій, який не був тоді ще повнолітнім. А зараз працює він котельником у цеху металоконструкцій на механічному заводі в місті Олександрії, без відриву від виробництва закінчив вечірню середню школу. Як кращого виробничника, кандидата у члени КПРС, направили його недавно до вузу. Поїхав Юрій складати екзамени в Дніпропетровський гірничий інститут. Слюсарем на електромеханічному заводі працює і менший, Володимир. Теж у цьому році закінчив вечірню десятирічку.

Та хіба мало їх у нас, щасливих матерів, невтомних трудівниць, щирих і ніжних душею порадниць!

ПРОТЕ буває й інше. Біль і кривда в словах Анастасії Панасівни Пилипенко, літньої жінки з села Диківки, Знам'янського району. Шість дочок і сина виховала вона. Всі вже дорослі. І ніколи не думала вона, що на старості літ випаде таке життя. За найменшу дрібницю чує образу від невістки і сина, який нещодавно вже й руку на матір підняв.

Гірко і ніяково одержувати після втручання суду від дочки Олександри Озерянської і сина Василя Мухи по п'ятдесят карбованців щомісячної «допомоги» Євгенії Захарівні Нечипоренко, жительці с. Степанівки, Бобринецького району.

Кожна мати не завжди розкаже людям щось болісне про своїх дітей. Звичайно, через багато років ти сам пригадаєш про те, як рідко писав їй листи, не завжди догадувався допомогти. Тоді відчуєш потребу впасти перед нею на коліна і довго просити прощення. І хтозна, можливо, пізно буде. Не дорогих дарунків чекає вона від тебе. Їй необхідна твоя увага, вдячність і хоч би трохи синівської ласки.

ТОЖ ПОДУМАЙ, юний друже, чи все ти зробив для того, щоб ніколи не лягали передчасні зморшки біля очей матері, не вкривала сивина її скроні від твоїх необережних кроків у житті? Хай завжди обличчя її сяє радістю за тебе, молоду людину наших величних днів.

МНОЖАТЬСЯ РЯДИ БРИГАД КОМУНІСТИЧНИХ

ДРУЗІ ВІДПОВІДАЮТЬ РАІСІ ВІТЬКО

Горять багаття піонерські

СПОРТИВНІ НОВИНИ

ЧУДОДІЙНІ КАМЕНІ

Кролеферма В СТЕПУ

Ідуть, бувало, весною комсомольці з тракторної бригади Віктора Орленка понад кролефермою артілі і не можуть байдуже дивитись на неї. Понад два десятки і білих, і сірих, і срібляних кроликів тут, а догляд за ними нікудишній: вони не нагодовані вчасно, брудно в клітках.

Якось хлопці зібрались, щоб обговорити справи поточні. З того часу, як вирішили вони боротися за звання бригади комуністичної праці, частенько доводиться радитись і як посіяти вчасно, і щоб ферми були забезпечені водою, кормами. На цей раз бригадир про інше заговорив:

— Давайте, хлопці, заберемо кролів до себе в табір.

Ця думка сподобалась усім комсомольцям.

— Он скільки різної зелені в степу. Тисячі кроликів можна відгодувати за літо, — підтримав бригадира Володимир Турлюн.

— І вільні люди у нас завжди знайдуться, — додав В. Орленко. — А то виспишся після зміни і сидиш без діла.

Через кілька днів у польовому стані рівненькими рядочками стояли 25 кліток. Механізатори тут же полагодили деякі з них. Відтоді і пішла рости ферма.

Зараз у тракторній бригаді Віктора Орленка понад 200 штук кроликів. Чимало їх уже здано на м'ясо. Чому ж їм не рости? Завжди свіжа трава, в клітках сухо.

За кролями доглядають всі механізатори бригади, але знайшлися серед них і справжні ентузіасти. Це — Володя Турлюн, Анатолій Буйлук та Олександр Ткаченко.

— Доглядати за крільми, — це не просто кинути корми в клітки та прибрати в них, — ділиться думками Олександр Ткаченко. — Треба знати продуктивність маток, вивчати племінні якості самців, вміло відбирати кроличок з молодняка для збільшення маточного поголів'я. Тому го найбільш складні роботи на фермі виконують найдосвідченіші знавці своєї справи.

— Півтисячі штук до осені відгодуємо, — кажуть хлопці. — Кожного дня у нас прибуває до десятка кроленят. А коли так, то зобов'язання буде виконане: здамо державі одну тонну дешевого і поживного м'яса та 500 шкірок.

К. ОЛЕКСІЄНКО.

Знам'янський район.

На знімку: Віктор Орленко та Володимир Турлюн на кролеферми тракторної бригади колгоспу імені Леніна.

Фото В. Ковпака.

ЗА МІСТО ЗРАЗКОВОГО ПОРЯДКУ І КУЛЬТУРИ!

НА ЗЛЬОТІ РОЗВІДНИКІВ МАЙБУТНЬОГО

НЕЗВИЧАЙНО виглядів минулої суботи міський парк імені Леніна. В усьому відчувалась урочистість, святковість. З глибини парку лине урочиста мелодія.

Це співають посланці бригад, дільниць і підприємств міста, які в праці і побуті борються за високе звання колективів комуністичної праці. Сьогодні вони зібралися на свій другий зліт.

Багатоголосою луною злітають над зеленим шумовинням парку зворушливі слова «Пісні про тривожну молодість»:

«Пока я ходить умею,
Пока глядеть я умею,
Пока я дышать умею,
Я буду идти вперед...»

ПРО неспокійну, сповнену дерзань і творчості молодість розвідників майбутнього говорить у своїй доповіді перший секретар міськкому партії І. П. Валявський. Це вони — члени 263 бригад, колективи десятків дільниць і цехів, сотні ударників комуністичної праці ведуть за собою колективи підприємств міста на нові звершення, за дострокове виконання накреслень семирічки. В перших колонах комуністичних бригад крокують ливарник-комсомолець Микола Брайко, стержневиця Галина Бардіна і сотні таких, як вони, невтомних, енергійних.

— Відтоді, як бригада змінила технологію виготовлення стержнів, — розповідає Г. Бардіна, — продуктивність праці виросла в нас більше як у три рази.

У три рази! Вдумайтесь глибше в зміст цих слів: що недавно робили троє, робить тепер один. Та хіба це межа? Стержневиці видають продукцію, минаючи перевірку працівників відділу технічного контролю — їх замінила робітнича совість, висока свідомість.

БРИГАДА Петра Прошкіна з Кіровоградського агрегатного заводу першою в місті почала боротись за звання колективу комуністичної праці. Сьогодні обриси комуністичного завтра

тут побачиш і в труді, і в побуті.

Колектив служить взірцем в усьому. Недавно він взяв на виховання двох робітників. Один з них повернувся з ув'язнення, інший — опинився перед громадським судом. Колективний вплив, дружня підтримка, допомога, терпеливе виховання людей, що спіткнулися, дали свої плоди.

А ось ще один приклад.

В ряди Радянської Армії з бригади пішло двоє молодих товаришів. Але їх, як і раніше, прошкінці вважають членами свого колективу і щодня видають за них надпланову продукцію.

НЕДАВНО у члена бригади, нині солдата т. Іваненка народився син. І товариші по праці оточили сім'ю воїна батьківською турботою, увагою.

Як доповідь, так і кожний виступ на зльоті були пронизані думкою про те, що настав час, коли під знамена колективів комуністичної праці повинні стати не тільки окремі бригади, а й в цілому цехи, фабрики, заводи.

— Кіровоград буде містом зразкового громадського порядку і високої культури! — так вирішили учасники зльоту.

На знімку: учасники другого міського зльоту ударників і бригад комуністичної праці (зліва направо) робітниця швейної фабрики Люба Россол, слюсар-модельник заводу «Червона зірка» Йосип Гільов, робітниця швейної фабрики Ніна Красноштан та токар заводу «Сільгосппдеталь» Степан Донченко.

Фото О. Васюхічева.

ТАБІР НАД РІЧКОЮ

ОБАБІЧ шляху, що веде з Кіровограда на Рівне, над звивистою річкою розкинувся табір для худоби. Це — відгодівельна площадка бригади колгоспу «Україна», Кіровоградського району.

Вона з'явилася тут у цьому році, після того, як бригадир тракторної бригади Володимир Петрович Мельниченко зустрівся і відверто розмовляв з відомим механізатором Миколаївщини Олексієм Рожком. Зразу після приїзду з Києва Володимир Петрович зібрав механізаторів своєї бригади і розповів про досвід, набутий тракторними бригадами, які організували відгодівлю великої рогатої худоби своїми силами без застосування ручної праці.

— Справа хороша, потрібна,—заявили в один голос трактористи.

Тут же обговорили деталі: де розмістити табір, які механізми використовувати, як бути з кормами, кому доручити відгодівлю. Саме тоді хтось подав думку, що найкраще місце для табору — над річкою. А доручити цю роботу слід найкращим механізаторам.

Працювали всі дружно як на сівбі трав зеленого конвейєру, так і на спорудженні літнього загону.

І ось 22 червня перші 323 голови молодняка прийняли механізатори.

Біля худоби порються механізатор Микола Лопушнян, причіплювачі Ілля Гнатушенко та Олександр Гайдамаченко. В їх розпорядженні— трактор «ХТЗ-7», сінокосарка, причеп. Механізатори тричі на день підвозять корми, роздають їх худобі.

Навколо табору розкинулися десятки гектарів зеленого конвейєру. Тут вирощуються різні культури: кукурудза, викомішанка, горох. Використання ділянок конвейєра розраховане на три періоди.

— Відгодівля худоби за методом рожківців дуже вигідна для колгоспу справа, — кажуть механізатори. — Середньодобовий приріст кожної тварини становить зараз по 750 грамів, а собівартість одного центнера м'яса — 250 карбованців.

Недавно в Кіровоградському районі відбулася нарада, на якій підбиті підсумки змагання тваринників за перше півріччя. Учасники наради побували в тваринницькому таборі тракторної бригади колгоспу «Україна».

Вони дали слово наслідувати почин В. П. Мельниченка і організувати відгодівлю худоби без застосування ручної праці.

НА ЗНІМКУ: загальний вигляд літнього табору для відгодівлі худоби тракторної бригади колгоспу «Україна», Кіровоградського району.

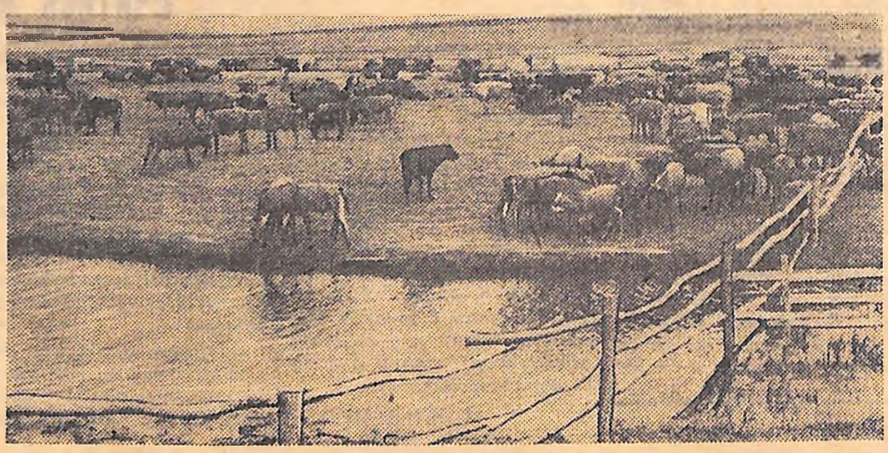

СЕКРЕТАРІ ПЕРВИННИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

відповідають Р. ВІТЬКО

АКТИВ — НАША ОПОРА

ПРОЧИТАЛА я лист Раї Вітько і відразу ж вирішила обмінятися через газету думками, які цікавлять її. Видно, хоче дівчина, щоб життя комсомольської організації було по-справжньому змістовним і цікавим. Колись і зі мною таке було.

Обрали мене секретарем чотири роки тому. Досвіду роботи не мала ніякого. І ніби всі члени комітету працювали немало, а от наслідків не було видно. Діяли якось без захоплення, без того комсомольського вогника, з яким будь-яке складне доручення виконується успішно. Чому так виходило? Це я зрозуміла пізніше. Ні, не тому, що до складу комітету були обрані випадкові люди. Просто ми невдало розставили їх спочатку. Не всім зуміли справу до душі підібрати, мало залучали актив до роботи.

Інакше тепер. В комітеті у нас сім чоловік. І кожен з них на своєму робочому місці є прикладом для всієї колгоспної молоді в праці і житті. Гриша Коваль, наприклад,—кращий тракторист колгоспу, на нього рівняються інші. Любить він свою роботу, товаришів цінує, поважає, знає їх характери. А тому зовсім неважко йому провести з ними будь-яку роботу. Вони завжди охоче підтримують Г. Коваля в цікавому починанні, завжди прислухаються до його думки. І ми, члени комітету, впевнені, що на Гришу можна покластись, бо гаряча в нього душа, бо молодь завжди йде за ним.

Такими ж діловими є й інші члени комітету: Толя Руденко, Рая Гудименко, Тася Толстікова. Надійний товариш, справжній комсомольський вожак є в нас на кожній ділянці колгоспного виробництва.

Зуміли ми і всім активістам справу по душі підібрати. Шофер Льоня Свищ захоплюється музикою. От ми й доручили йому керувати художньою самодіяльністю. Толя Зеленський охоче проводить спортивно-масову роботу. А коли ударний недільник треба провести, звертаємося до нашого вихованця, молодого комуніста Гриші Шепеля. Серед наших активістів є і свої агітатори, послідовниці Ярослава Чижа Галя Староселець і Алла Коваль. На кожну справу у нас є люди, які охоче за неї беруться і доводять її до кінця.

Велику допомогу мені як секретареві комсомольської організації подають секретарі бригадних організацій. Вони більш детально і краще знають життя молоді на місцях. За їх пропозиціями на обговорення комітету і зборів виносяться питання, які хвилюють комсомольців бригади, які потребують негайного розв'язання.

Так, наприклад, Таїса Толстікова підказала, що необхідно заздалегідь вирішити питання про те, як буде організована праця доярок під час силосування. Вони допомагатимуть іншим колгоспникам заготовляти корми під час недільників, і тому питання про організацію їх праці важливе і актуальне, його потрібно було негайно вирішити.

З ініціативи секретарів бригадних організацій на збори було винесено питання про роботу сільського клубу. Його завідуючий не зміг повести справу так, щоб клуб став справжнім вогнищем культури, щоб молодь могла цікаво провести своє дозвілля. Комсомольці вирішили просити виконком сільради звільнити з посади А. Бебека, людину, далеку від запитів молоді. Нова завідуюча, комсомолка Рая Колісниченко перебудувала роботу клубу. Вона вже двічі звітувала перед нами. Результат є: клуб став улюбленим місцем відпочинку.

Збори вирішують у нас і такі, наприклад, питання, як будівництво стадіону, організація екскурсій. Рішення зборів — закон, вони завжди виконуються.

Звичайно, я сама буваю скрізь, де трудиться молодь, цікавлюсь її потребами, думами, бажаннями. Але, працюючи дояркою, всього охопити не можу. Без секретарів бригадних організацій, без уміло підібраного і добре розставленого комітету, без залучення до роботи широкого кола активістів не справитися з завданнями, які стоять перед секретарем комсомольської організації колгоспу.

Не слід забувати також про постійний зв'язок у роботі з парторганізацією і правлінням колгоспу. Без всього цього по-належному роботу комсомольської організації не налагодиш. Мені здається, що саме за такі ланки в першу чергу і повинна взятись Рая Вітько.

Катерина РУБЕЛЬ,
секретар комсомольської організації колгоспу імені Калініна, Новгородківського району.

ВИКОНУЄМ ПАРТІЇ РІДНОЇ ВОЛЮ — БУДУЄМО, ТВОРИМ, РОСТЕМ

У столяра кіровоградського бетонного заводу Григорія Кобилата легко і радісно на серці. Адже йому випала велика честь—виготовляти опалубку для залізобетонних виробів, які йдуть на спорудження жилих будинків, промислових об'єктів.

До півтори норми виконує Григорій щозміни.

На знімку: Григорій КОБИЛАТ за роботою.

Фото Ф. ПЛАХТІЯ.

РЕЙСИ великоваговиків

Славно трудяться знам'янські комсомольці-залізничники в другому році семирічки. У першому півріччі вони перевезли понад план 1.138.929 тонн вантажів та зекономили 693 тонни палива.

За рахунок впроваджених раціоналізаторських пропозицій, надпланових перевезень та економії палива в комсомольську копилку нашої організації надійшло 213 тисяч 939 карбованців.

Шість місяців молоді паровозники змагалися за право прикріпити до локомотива перехідну червону зірку комітету комсомолу. Завоював це почесне право колектив бригади Павла Донця. За півроку він провів 197 великовагових поїздів і зекономив 217 тонн палива.

Не на багато відстали від переможців і бригади старших машиністів Федора Лифаря та Бориса Козьменка.

Зараз члени комсомольських паровозів несуть трудову вахту на честь Дня залізничника.

В. БОГУСЛАВСЬКИЙ,
секретар комітету комсомолу Знам'янського паровозного депо.

Така молодь в „Росії"

КОЛИ обважнів тугий колос на ланах сільгоспартілі «Росія», комсомолець Володимир Момонт першим вивів у поле комбайн і скосив за день 35 гектарів озимини. Постало питання про заготівлю кормів — запрацювали агрегати комсомольців Миколи Снігура і Миколи Щеченка.

І завжди,в усьому першість за молодими. Неначе й не дуже велика організація в нашому колгоспі — 61 комсомолець, та всюди відчутно силу й завзяття юних.

Взялись ми за вирощення комсомольської культури—кукурудзи на площі 1.650 гектарів. Три механізовані ланки, які очолили трактористи-комсомольці Георгій Шевченко, Савелій Мельник і Василь Атаман, попрацювали на славу, доглядаючи посіви качанистої. Розкішна кукурудза зріє на 200-гектарній ділянці ударника комуністичної праці Василя Атамана. На четвертій швидкості обробляв посіви молодий механізатор. Вчасно провів обробіток і, до того ж, ще й зекономив 800 кілограмів пального.

Зараз він працює на заготівлі кормів. Дві молодіжні бригади, до яких увійшло 28 комсомольців, зобов'язалися закласти 20 тисяч тонн силосу.

А в тваринництві хто у нас передовий? Теж комсомольці—доярки Люба Прокопенко і Надія Івашина, свинарки Валя Мороз та Віра Івашина.

До останнього часу птахоферма в колгоспі була занедбана. Та відколи стала завідувати нею комсомолка Галина Пуликівська, зоотехнік за освітою, птахівництво стало в артілі прибутковою галуззю. В минулому році Галина одержала по 80 яєць на курку-несучку, а в цьому по 100 матиме.

Тепер для комсомольців, як і для всіх у колгоспі, найважливіше — збирання врожаю. За те, щоб провести косовицю вчасно й не допустити найменших втрат, борються наші комсомольські контрольні пости. Можна навести чимало прикладів того, як втручання їх принесло користь. Помітив Василь Атаман, начальник посту, що комбайнер Іван Швед залишає високий зріз, і зупинив комбайн. Комсомолка Галина Безверха підняла питання про те, що при скиртуванні чимало соломи залишається в полі. Тепер із втратами і тут покінчено.

Вболіває наша молодь за колгоспні справи, а тому вона завжди попереду в праці.

Д. ОТРОШКО,
секретар комсомольської організації колгоспу «Росія».

Рівнянський район.

ХОРОШЕ У НАС. ПРИЇЗДІТЬ!

Скільки й пам'ятають наші старожили, в Олександрійському районі, недалеко від станції Користівки чорнів пустир. Сьогодні це місце не впізнати. Ще здалеку видніється красиве селище. А за ним — ліс риштовань ударної комсомольської будови. Це виростає потужний цукровий завод.

Сюди вас приведе рівна, вкрита асфальтом дорога. Як скрізь тут хороше! Рівненькими рядами виструнчились недавно збудовані жилі будинки зі світлими, просторими квартирами. Навколо них уже розрослися квітники, зеленіють молоді деревця. А в будинках — і водопровід, і каналізація, ванні кімнати. Є де людям і відпочити, є до чого й руки прикласти.

Вхід на будову вінчає красивий будинок управління цукрового комбінату, а поряд піднімаються корпуси підприємства. Вдень і вночі тут кипить робота. На перших двох поверхах іде монтаж устаткування, а на третьому ви зустрінетесь із нашим колективом мулярів, який недавно завоював право називатись бригадою комуністичної праці. Мулярі успішно виконують зобов'язання, взяті на честь Дня будівельника.

Бригада в основному складається з молоді. З різних кінців республіки прибули юні на будову. А тепер під керівництвом досвідченого бригадира Василя Чуприни стали хорошими будівельниками. Серед них тт. Коваленко, Пузенко, Дудник, Потапова, Ткаченко. Та всіх передовиків важко перелічити: їх дуже багато. Є вони і в бригадах тт. Синиці, Ігнатова, Сідьмого та Литвинової.

Сьогодні в наших будівельників єдине прагнення — завод повинен у цьому році дати країні перші продукцію. Але роботи ще багато, а робочих рук невистачає. Тож запрошуємо вас, дорогі товариші: приїздіть до нас на ударну комсомольську будову. Є в нас де і відпочити, повеселитись, можна і спеціальність набути. Одним словом, хороше у нас. Приїздіть.

О. ЛИТВИНОВА,
робітниця будови.

Сотні екскурсантів з різних кінців області й республіки приїжджають на будівництво Кременчуцької ГЕС, щоб оглянути стрункий залізобетонний ансамбль будинку станції, водозливної греблі і судноплавного шлюзу, помилуватися неозорим розливом створеного руками радянських людей Кременчуцького моря.

На знімку: інженер Юрій Лагода дає пояснення групі приїжджих, які прибули на екскурсію.

Фото Г. ВЄРУШКІНА.

РОСТЕ ЗМІНА

Ті, хто виходять зараз із школи, не довго роздумують на життєвому роздоріжжі. Разом із загальною освітою вони набувають в школі і певну спеціальність.

В цьому році 65 випускників шкіл Устимівського району одержали права шофера, комбайнера, тракториста. Більшість з них пішла на допомогу батькам у колгоспи.

Сьогодні майже в кожній сільгоспартілі району зустрінеш вчорашнього десятикласника. Дояркою колгоспу ім. Орджонікідзе працює Люся Борисенко, телятницею радгоспу ім. Димитрова — Марія Байбарак, тут же комбайнером став Володимир Пушкар. Та вони не перші на цьому шляху. В колгоспах їх зустрічали «позавчорашні» десятикласники. За прикладом Юрія Щеголяєва, який водить комсомольсько-молодіжний агрегат в артілі імені Карла Маркса, пішов сюди ж помічником комбайнера Дмитро Васинович.

Ось і виходить своєрідна трудова естафета. Дехто з «позавчорашніх» сьогодні передав уже її прибулому поповненню.

39 чоловік вирушав цієї осені в технікуми і інститути за рекомендаціями колгоспів.

А завтра за їх прикладом поїдуть продовжувати навчання Люся Борисенко і Марія Байбарак, Володимир Пушкар і Дмитро Васинович — ті, хто сьогодні прийшов на ферми й поля із шкільної парти.

І. ЖИЛЕНКО,
секретар Устимівського РК ЛКСМУ.

Вчитись ніколи не пізно

НЕ БУЛО раніше на свинофермі колгоспу імені Котовського таких розмов, як тепер.

— Надійко, ти вже «пройшла» Середню Азію?

— Дівчата, так мені Лермонтов сподобався, коли оце другий раз читала!

Слухав-слухав ці розмови завідуючий свинофермою Григорій Кокуш, та й не витримав:

— Соромно, дівчата, відставати від вас. Хоч уже й за тридцять, подам у цьому році заяву до восьмого класу.

Зраділи дівчата:

— Нашого полку прибуло!

І стало в «полку» 42 чоловіки.

В цьому році всі вони перейшли до наступних класів Витязівської заочної середньої школи. Шестикласником став чабан Андрій Хоменко, восьмикласницею — доярка Ніна Афанасьєва, десятикласником — тракторист Петро Коваль.

— Вчитись ніколи не пізно! — такий лозунг у молодих трудівників.

Л. ЛИПА,
інструктор Бобринецького РК ЛКСМУ.

Стежкою батька

ЩОЙНО піднялося сонце з-за обрію. Володимир Іванович, заглянувши в спальню, покликав:

— Миколо! Підіймайся, синку.

Але ніхто не озвався на його голос — Миколи не було.

Сина Івахов побачив, приїхавши в поле. Той уже порався біля трактора. Батько не стримав радісної посмішки: приємно було йому, старому трактористові, який ось уже 15 років водить сталевого коня, що син після закінчення школи теж іде по його шляху.

Миколу, який вирішив протягом літа допомогти батькові, полонила краса широких ланів і оте почуття влади над ними, що виникає у механізатора, коли він сидить за кермом. Справи цієї ще в школі навчився, а грунтовну практику пройшов у батька.

На одному збиральному агрегаті працюють батько й син. І там, де пройде машина, рівними рядками лягають у валки густі хліба. Друга сотня гектарів вже на рахунку в Івахових.

В Оникіївському відділку Маловисківського цукрокомбінату, де працюють батько з сином, іде про них хороша слава. Не хочеться розлучатись з нею Миколі.

— Буду трактористом, — каже хлопець.

В. МАТКЕВИЧ.

ЛІТО ПІОНЕРСЬКЕ ВЕСЕЛЕ

Табір у Масляниківці

—Ну, не пирскай, Миколо! Бачиш вода аж куди летить!

—Хай, хай, не так жарко буде!—хором запротестувала дітвора, що зібралася біля умивальників після ранкової гімнастики.

Неспокійні, часом галасливі вихованці піонерського табору будівельників, який розташувався на околиці Кіровограда, в зеленій Масляниківці. Всім цікавляться, до всього їм діло.

— Що ми сьогодні робитимемо, Андрію Федоровичу?

— Про все дізнаєтесь після сніданку, — з посмішкою відповідає вихователь.

А справ у таборі завжди багато. Є тут гуртки: і хоровий, і танцювальний, і художнього слова, «умілі руки».

Ось наймолодші господарі табору — піонери третього загону. Малята оточили свою піонервожату Раю Куликівську.

Перебиваючи одне одного, діти діляться враженнями про вчорашній похід до колгоспу «Україна», Кіровоградського району. Дуже сподобалися Олі Коваленко, Валі Полтавцевій маленькі поросята, яких так і хочеться легенько погладити рукою.

Сьогодні піонери вирішили побувати на екскурсії в кріпості. Вихователь Андрій Федорович Мумига познайомив дітей з історією виникнення кріпосних валів нашого міста. В уяві дітей постають бої з турецькими полчищами, сміливість і мужність наших предків.

Цікаву екскурсію на батьківщину письменника Дем'яна Бедного, в село Губівку, провели піонери першого загону. Їх полонила чарівна природа, де жив і творив письменник. Юні натуралісти назбирали плодів листя різних дерев, метеликів та інших експонатів для виготовлення гербарію. Повернулися діти з великими букетами квітів та з барвистими віночками на головах.

Багато в таборі книголюбів. На зеленому майданчику, недалеко від річки, зібралися вони, щоб колективно прочитати книгу «Друзі-товариші» та обговорити її. Потім дивилися однойменний фільм.

А от Маргариті Олійник подобається вишивання. Кожний замилується її узорами, барвистими квітами на полотні, що так і здаються живими.

Вітя Сидоренко, Коля Кокоєв віддають перевагу різьбленню. Мають і на сьогодні завдання: виготовити маленькі етажерочки.

Є що розповісти також про юних артистів. Вони часто влаштовують концерти художньої самодіяльності в таборі, їздять до своїх друзів-сусідів. Діти побували в лісі біля села Червоновершки. В таборі, що знаходиться тут же, виступили з хорошим концертом. Люда Шубіна майстерно проспівала кілька пісень. Особливо радо зустріли присутні членів гуртка художнього слова і танцюристів Люду Артеменко, Толю Щербака, Сашу Бадова.

Задоволена їхніми успіхами і старша піонервожата Емма Логвинова.

Весело і змістовно проводять своє дозвілля піонери. Тому-то в книзі відгуків щораз з'являються все нові записи батьків:

«Дякуємо вам, любі друзі, за хороший догляд наших дітей. Радіємо ми разом з ними, що живемо в країні, де щастю немає меж...

Є. АНТОНОВА, В. ЗОЗУЛЯ, Л. КРАВЦОВА».

Л. КОВАЛЕНКО.

Незвичайний концерт

ЖИЛЬЦІ недавно заселеного будинку 6/5 по проспекту імені Сталіна цими днями стали глядачами незвичайного концерту. Коли Света Фільченкова оголосила про виконання пісні «Весела ланка», на «сцену» в коридорі четвертого під'їзду вийшла група малюків і піонерів. Потім були танці, вірші, акробатичні вправи. Глядачі-батьки дружно аплодували маленьким виконавцям.

І. БІЛОКОНЄВ,
вчитель.
м. Кіровоград.

ВІННИЦЬКА ОБЛАСТЬ. У мальовничому сосновому бору біля села Селище, Вінницького району, відкрився міжнародний добровільний робітничий табір молоді. Сюди з'їхались юнаки і дівчата з багатьох країн світу. Мета табірного збору — спільна робота і відпочинок, зміцнення дружби між народами. Жителі табору працюватимуть на будівництві середньої школи в селі Селище, а також у місцевому колгоспі «Россия». У вільний час — розваги, спортивні ігри, прогулянки.

На знімку: жителі села Селище в міжнародному таборі молоді.

Фото Ю. КОПИТА. (Фотохроніка РАТАУ).

ЦІЛИНА КЛИЧЕ

ОДЕСА. Близько 2500 сільських механізаторів області відгукнулися на заклик ЦК комсомолу — допомогти трудівникам цілини в стислі строки і без втрат провести збиральні роботи.

В підшефні Атбасарський і Єсільський райони Акмолінської області їдуть досвідчені механізатори, які володіють трьома і більше суміжними професіями. Тепло проводжали своїх посланців колгоспники сільгоспартілі «Дружба», Саратського району.

(РАТАУ).

Навіщо себе спотворювати?

Читачі продовжують розмову **ПРО СМАКИ**

«В людині повинно бути все прекрасне: і обличчя, й одяг, і душа, й думки». Як часто ми повторюємо ці слова великого російського письменника А. П. Чехова. Але чи завжди правильно розуміємо їх?

Іноді буває так: молодий робітник чи колгоспник добре працює, уважно ставиться до своїх товаришів, шанує старших. А от за своєю зовнішністю не слідкує. У вихідний день, навіть у свято, він може ходити в брудному одязі, непричесаний. Мовляв, це дрібниці.

Та ще гірше, коли юнак або дівчина всю свою увагу звертає лише на зовнішній лоск, залишаючись у той же час малокультурною, невихованою людиною.

Або візьмемо надмірне вживання косметичних засобів. Здебільшого це робиться для того, щоб привернути до себе загальну увагу. Але дівчина чи молода жінка, занадто фарбуючи губи, щоки, брови, не розуміє, що саме цим спотворює себе.

Мені пригадується такий випадок. У санаторій, де я лікувався, прибула молода жінка — узбечка Віта Н. Вражала її природна краса — тугі чорні, викладені вінком на голові, коси, над терпинами-очима брови, мов крила ластівки. Коли ж наступного дня вона зайшла до їдальні, я не впізнав її. Губи підведені яскравочервоною фарбою, брови пощипані, на голові замість кіс купа скуйовдженого волосся.

— Навіщо ви це зробили? — запитав я у неї.

Вона знизала плечима і зніяковіло відповіла, кивнувши на розмальовану жінку за сусіднім столиком:

— Мені Валя порадила...

Жодна дівчина не зможе довести, що вживання фарб робить її привабливішою. У нашому суспільстві людину поважають, насамперед, за любов до праці, за скромність у поведінці, вміння просто і красиво одягатися. Спроба виділитися серед інших своєю зовнішністю викликає осуд.

У закрійному цеху промартілі «Пролетар» працюють переважно дівчата. Серед них багато є таких, що надміру вживають косметичні засоби, навіть тоді, коли йдуть на роботу. На запитання «чому» у них одна відповідь:

— А всі ж так роблять...

Хочу сказати кілька слів і про окремих хлопців, які працюють у нас. Вони не завжди розуміють, в чому полягає краса людини. Дехто з них завів вусики і вважає, що так він має вигляд поважніший, солідний.

Одного разу я серйозно поговорив з Віктором Н., який теж носив смужки-вусики, і таки довів йому, що це сліпе наслідування потворних смаків стиляг і що краса людини полягає не в цьому.

У нашій артілі комсомольські активісти ще мало займаються вихованням хороших смаків. А це треба обов'язково робити, послідовно роз'яснюючи в бесідах, що зовнішність молодої радянської людини повинна бути скромною, пристойною і привабливою.

І. ЗАМЧ,
працівник кіровоградської промартілі «Пролетар».

* * *

ВІД РЕДАКЦІЇ: У своєму листі І. Замч порушив важливу тему. Справді, нам не байдуже, яка зовнішність у деяких юнаків і дівчат. А яка ваша думка, юні читачі? В чому полягає справжня краса людини? Напишіть нам, висловіть свої думки з цього приводу!

НАША РЕДАКЦІЙНА ПОШТА

ДВІЧІ на день до редакції заходить листоноша, доставляючи чергову кореспонденцію юнкорів. До газети пишуть молоді будівельники і тваринники, залізничники і гірники, учні і студенти.

І. ЯРОВИЙ з Олександрівки розповідає про діла комсомольців первинної організації колгоспу «Зоря комунізму». Під час передплати вони розповсюдили 110 примірників газети «Молодий комунар».

«Та ентузіасти, — продовжує автор, — не заспокоюються на цьому. Надія Рощіна, Ліда Голоміза, Таня Півторак, Анатолій Летиченко та Анатолій Максименко влаштовують колективні читки опублікованих матеріалів. Вони вирішили бути активними читачами й дописувати до своєї газети».

Багато цікавих і змістовних матеріалів регулярно надсилають до редакції І. НАЗАРАТІЙ (працівник Кіровоградської районної газети «Шлях Ілліча»), О. КОНДРАТЕНКО (Олександрівський район), В. КОШЕЛЕВ (інструктор Кіровоградського міськкому ЛКСМУ), В. ПРАВЕЦЬКИЙ (помічник машиніста Знам'янського паровозного депо), В. ЧАБАНЕНКО (студент Кіровоградського педінституту) та багато інших.

Щодня загін юнкорів газети поповнюється новими іменами. Ось що пише в своєму листі секретар комсомольської організації колгоспу «Україна», Кіровоградського району, Анатолій Марченко:

«Надсилаю вам свою першу замітку, — пише автор, — можливо, щось не так — підправте. Молодь нашої артілі трудиться з таким запалом, що про неї обов'язково слід писати. Ось тому я взявся за перо».

Правильно зробив, Анатолію! Дякуватимуть тобі друзі, а згодом, сподіваємось, вони самі стануть активними дописувачами газети.

Наші юнкори надсилають до редакції матеріали різних жанрів, на найрізноманітніші теми. Ось пошта за 25 липня. В ній — два десятки листів.

Юнкори В. ЦЮНЯ та Н. ІЗРАЇЛІТ з Олександрії пишуть про трудові будні робітників електромеханічного заводу. Надіслали вони також і фотознімок. Геннадій ФІЛАТОВ з Нової Праги написав хорошу кореспонденцію про молодих тваринників колгоспу «Радянська Україна».

А ось що пише секретар комсомольської організації Олександрівського міжколгоспного відгодівельного пункту В. КУЧЕР:

«Відгодівельники працюють так, щоб добовий приріст худоби не був нижчим 1100—1200 грамів на голову. Слова свого ентузіасти дотримують».

Декілька матеріалів одержано з Малої Виски. В них ідеться про молодих механізаторів, критикуються недоліки в роботі окремих культосвітніх закладів району. В сатиричних антирелігійних мініатюрах В. СТЕПАНОВА викриваються далеко не «святі» діяння церковників.

Хай же і надалі поповнюватимуться ряди юних кореспондентів! Своєю невтомною працею на виробництві та активною участю в газеті ви, юні друзі, робите хорошу, корисну справу, прискорюєте ходу славного семиріччя.

РАПОРТИ СКЛАДАЮТЬ ТУРИСТИ

Нещодавно в м. Кіровограді проходив обласний зліт юних туристів-краєзнавців. Всі вони—учасники експедиції «Ім'я В. І. Леніна на карті орденоносної Кіровоградщини».

Три дні на березі Сугоклеї стояло палаткове «місто». Жителями його були дівчата й хлопці в піонерських галстуках чи з комсомольськими значками. «Місто» оживало вранці і ввечері. На день воно затихало. Жителі його відправлялись змагатись у вправності, кмітливості, витривалості—якостях, таких необхідних кожному туристові.

Два дні тривали змагання з туристського багатоборства. В них брали участь команди учнів-туристів 22 районів. Саме тут, по суті, здавали вони рапорти головному судді Г. В. Страшному.

Для того, щоб виправдати звання туриста, треба вміти спритно упакувати рюкзак, швидко зорієнтуватись в будь-якій місцевості.

Кращими виявились юні туристи м. Кіровограда, Ново-Миргородського та Маловисківського районів і м. Олександрії. Їм були вручені грамоти та премії.

Одночасно нічим не можна виправдати Долинський, Онуфріївський, Олександрійський, Устимівський та Компаніївський райони, які зовсім не прислали команд. Цим комітети комсомолу і відділи народної освіти кожного з названих районів позбавили місцевих дітей того свята, яким був для юних туристів-краєзнавців їх обласний зліт.

В. РИБІНЦЕВ,
методист обласної дитячої туристської станції.

ПОСТ ДІЄ

БОЛІЛЬНИКИ ввійшли в азарт.

— Нінко, держи, держи!

— Промазав!

Йде товариська зустріч волейбольних команд двору по вулиці Карла Маркса 10-а і їх сусідів.

Господарі волейбольного майданчику — це члени піонерського поста «Дружні». У «Дружних» є штаб, яким керує Ніна Ракітіна, виходить сатирична газета «Наш їжачок», проводяться спортивні змагання, туристські походи по рідному краю.

Такі пости вже організовані при десяти дворах міста Кіровограда.

К. КОРНЄВА,
інструктор Кіровоградського МК ЛКСМУ.

У нас дисципліна

НАЙБІЛЬШЕ пожвавлення в нашому таборі виникає тоді, коли лунає команда:

— На річку, «зірочки»!

«Зірочки» — це спеціальні «пляжні» ланки, у кожній з яких по 5 чоловік. Одночасно купатись можуть тільки по 2 «зірочки». Решта терпляче чекає своєї черги, поки сурма не сповістить: «В воду, в воду, загоріле плем'я!» «Зірочки» міняються місцями: одні під сонце, інші — у воду. Піонерська дисципліна перш за все: прислухатись до сурми і придивлятись до «кордону» з прапорців, дам яких запливати не дозволяється.

Завдяки такому порядку настрій дітвори після відпочинку на річці ніколи не затьмарюється якимось нещасним випадком.

П. ПІСКОВИЙ,
начальник піонерського табору.
Ст. Користівка, Олександрійського району.

Слідами виступів „МОЛОДОГО КОМУНАРА"

У нашій газеті за 15 липня ц. р. була надрукована замітка «Комбайни на приколі». В ній ішлося про погану організацію жнив у радгоспі «П'ятихатський», Петрівського району.

Секретар партійного комітету радгоспу «П'ятихатський» тов. Демченко повідомив редакції, що такі факти мали місце. Замітку обговорено на засіданні партійного комітету. За незадовільну організацію праці на збиранні в першому відділенні радгоспу на керуючого відділенням тов. Бондаренка і заступника секретаря партійного бюро відділення тов. Петрова накладено партійні стягнення. Дирекція радгоспу вжила заходів до безперебійного транспортування зерна з-під комбайнів.

Спорт

Весла лягають на воду...

ПІСЛЯ дев'ятої години ранку завітали ми на водну станцію «Спартак». Виявилося, що змагання вже закінчуються.

— Як же це? — здивувались ми. — Адже веслування байдарочників починається тільки о десятій ранку...

— Так,— пояснюють судді. — А зараз закінчуються обласні змагання з народного веслування ДСТ «Колгоспник».

Прикро, але факт. Чому про ці змагання не заговорила жодна афіша в місті, чому вони проводяться так поспішно, неорганізовано? Навіть радіо водної станції — жодного слова про змагання.

Урочистість зустрічі веслярів області, яка при хорошій організації завжди запалює кожного учасника на вперту спортивну боротьбу, була відсутня цілком і повністю. Невже обласна рада ДСТ «Колгоспник» проводить змагання з народної греблі тільки задля того, щоб у певній графі своїх планів поставити «птичку»?

Ось фінішує і останній заплив.

На перше місце вийшла команда Кіровоградського району, друге і третє місця поділили веслярі Ново-Миргородського і Добровеличківського районів.

Перше місце в особистому заліку серед чоловіків зайняв В. Цирфа (Кіровоградський район). Дистанцію в дві тисячі метрів йому вдалося подолати за 8 хвилин 25,3 секунди, що є нормою другого спортивного розряду.

Серед жінок найкраще виступила Тамара Савченко (Кіровоградський район), виконавши норму першого розряду.

Великою кількістю штучних водних басейнів славиться Ульяновський район. Здавалося б, що і спортсмени цього району виступлять на змаганні непогано. Але вийшло навпаки. Ульяновці показали найгірші результати, а деякі спортсменки навіть не зуміли пройти задану дистанцію.

Цифри змагань говорять про те, що в районах області є хороші веслярі. Але їх поки що одиниці. Народна гребля на Кіровоградщині дістає все ширшого визнання серед молоді. То ж слід і пропагувати її від щирого серця, а не для чергової «птички».

Серед чоловіків на байдарках-одиночках у запливі на одну тисячу метрів перше місце зайняв першорозрядник Євген Репняк.

Дуже добре, що до байдарочного спорту залучено багато школярів. Найкраще серед них виступили Володя Конфедерат, Толя Литвиненко, Льоня Макаренко та інші. Є надія на те, що наймолодші веслярі стануть спортивною гордістю республіки, а можливо... Так, так — все може бути при правильному і розумному тренуванні.

Серед дівчат найкраще виступила робітниця Кіровоградського ширвжитторгу Валентина Непомняща.

Належну заслугу в підготовці веслярів ДСТ «Спартак» слід віддати тренеру Євгену Репняку.

ШАШКИ

У КИЄВІ закінчився міжнародний турнір по стокліткових шашках.

Перше місце зайняв чемпіон світу міжнародний гросмейстер І. Куперман (Київ), друге і третє місця поділили В. Щеголев (Москва) і З. Цирік (Харків).

Турнір показав, що радянські шашкісти готові відстояти свої титули в змаганнях на першість світу, які відбудуться в кінці цього року в Голландії.

* * *

ЗАКІНЧИЛАСЯ особиста першість УРСР з шашок серед юнаків. В змаганні виступило 12 шашкістів. Непоганого успіху досяг учень Кіровоградського технічного училища А. Березовський, який зайняв четверте місце.

* * *

ЧЕРЕЗ кілька днів у Чернівцях починається особиста першість УРСР з російських шашок. Змагання будуть проходити по швейцарській системі. В турнірі візьмуть участь представники всіх областей республіки.

Спортивну честь нашої області будуть захищати кандидат у майстри М. Контробарський та першорозрядники А. Березовський і Б. Болтянський.

* * *

В ІВАНОВО закінчилась особиста першість Радянського Союзу з шашок серед жінок.

Великого успіху домоглася працівниця держстраху киянка Алла Веліковська. Вона вперше виконала норму майстра і стала чемпіоном СРСР серед жінок. Це — другий майстер з шашок серед жінок.

ПЕРЕМОЖЦІ

республіканського огляду-конкурсу будівництва і обладнання спортивних споруд

ЦК ЛКСМУ, Укрпрофрада і Рада Союзу спортивних товариств і організацій УРСР підбили підсумки огляду-конкурсу будівництва і обладнання спортивних споруд та виготовлення спортивного інвентаря. Огляд-конкурс тривав два роки. За цей час в республіці під керівництвом партійних організацій і при допомозі господарських органів, методом народної будови, без великих грошових витрат збудовано 186 стадіонів, 444 спортивних зали, 7053 волейбольних, 2925 баскетбольних, 1712 футбольних полів, 54 відкритих басейни, 882 комплексних спортивних майданчики і багато інших спортивних споруд.

Особливо велика робота проведена по будівництву і обладнанню спортивних споруд у Сталінській, Львівській, Житомирській, Вінницькій, Дніпропетровській та ряді інших областей республіки.

Переможцем огляду-конкурсу визнано Сталінську область. Сталінську обласну Раду Союзу спортивних товариств і організацій нагороджено призом ЦК ЛКСМУ, Укрпрофради і Ради Союзу спортивних товариств і організацій УРСР.

Призами і грошовими преміями нагороджено Жмеринську районну раду Союзу спортивних товариств і організацій, колективи фізкультури заводу імені Петровського Дніпропетровської області, радгоспу «Червоний», Куляй-Пільського району Запорізької області, Львівського державного університету та ряд інших підприємств, вузів і установ.

Почесними грамотами ЦК ЛКСМУ нагороджено ряд міських, районних і первинних комсомольських організацій, а також комсомольських працівників і активістів, грамотами Ради Союзу спортивних товариств і організацій УРСР — ряд міських і районних рад союзу спортивних товариств і організацій.

(РАТАУ).

Любить пісню молодь колгоспна

Струнний ансамбль, хор доярок і свинарок, танцювальний колектив — такий склад агітультбригади Шевченківського сільського клубу. У концертах щоразу бере участь більше 40 чоловік. Їх виступи славляться по всьому Кіровоградському району.

До кожного виїзду в бригади колгоспу та в сусідні села хор під керівництвом завідуючої клубом Людмили Лавненко розучує нові пісні. Поповнюється програма ансамблю, яким керує вчитель музики Дмитро Хаткевич. Але без «Віночка» з українських народних пісень і «Стародавнього вальсу» у виконанні гітаристів Бориса Гришина і Олександра Довгопола не обходиться жодний концерт, бо це найбільше подобається глядачам.

Щиро аплодують співакам Георгію Кургану, Василю Будулатію, Федору Кулішу. А сестри Надія і Лідія Олександрови, Тамара Короп і Зоя Дейнека не тільки на свинофермі добиваються хороших успіхів, а й на сцені добре виступають.

Секретар комсомольської організації колгоспу Володимир Жосан майстерно читає гумористичні, байки, інтермедії.

Агітультбригада вже дала концерти в селах Назарівці, Диминo, Новоселівці. Днями колектив виступив перед робітниками облбудтресту.

І. НАЗАРАТІЙ,
юнкор.

Щоб домогтися високого спортивного результату з бігу на 100 метрів, працівник Олександрійської дитячої спортивної школи Валентин Живан займається і штовханням ядра, і метанням диска, і навіть стрибками у висоту з жердиною.

На знімку: Валентин ЖИВАН долає висоту при допомозі жердини.

Цікаво і корисно

Студенти агрономічного курсу Олександрійського сільськогосподарського технікуму зробили екскурсію у місто-герой Одесу. Разом з викладачем М. І. Гавриленко вони відвідали музеї: краєзнавчий, історичний та західного мистецтва.

Особливо великий інтерес викликала розповідь академіка Ф. Г. Кириченка про його роботу над виведенням нового сорту твердої пшениці «Мічурінка».

Літературний куточок

Софія Віталіївна Тобілевич — дружина драматурга І. К. Карпенка-Карого — майже протягом усього свого життя збирала усну народну творчість. Чимало фольклорних матеріалів вона записала в Єлисаветградському повіті, де їй часто доводилося бувати. Доцент Кіровоградського педінституту Л. Ф. Стеценко нещодавно розшукав серед паперів Софії Віталіївни кілька таких оповідань. Одне з них — «Мудра порада» — пропонуємо увазі наших читачів.

МУДРА ПОРАДА

Іде баба жебруща селом, дивиться — аж на призьбі перед хатою сидить молодиця та й плаче.

— Донно моя, що тобі господь дає?

— Ой, дав, бабуню, дав лиху долю та на мою нещасну голову! Отакечки завжди плачу. Відколи пішла заміж за отого проклятого, то й впину йому немає: б'є мене, бабко, раз у раз б'є, бодай його лиха година побила! Щоб йому покорчило!

— А ти, дочко, десь певно його лаєш?

— А що ж — буду мовчати? Господи, як лаю! Він б'є, а я лаю, він дужче б'є, а я дужче лаю. Не дочекав би, ледачий, щоб я йому змовчала.

— Ну, то чекай, дочко, коли така справа, то я тобі якусь раду дам.

— Ой, порадьте, бабуню, порадьте! Нехай вам господь усе добре дає, а я вже вам і їсти, і пити, і полотенця на сорочку не пожалію.

— На ж тобі, дочко, оцю пляшку з водою, — це вода не проста. Брала я її із-за семи гір, із-за семи рік, в темному лузі, під білим каменем, у новий четвер. Пам'ятай же, дочко, що я тобі буду казати. Візьми цю воду і помолись богу. А як прийде твій чоловік і ти побачиш, що він вже на бійку зриваєсь, то набери нишком тієї води в рот і держи її, аж поки від нього нечиста сила не відступиться. Як відступає чорна хмара від сонця, так щезне, пропаде і розвіється твоя лиха доля...

Пішла баба жебруща. Обійшла вона немало світа, була не в одному монастирі і, пила не на одному празнику і через два або три місяці знову прийшла до того села, до тієї ж хати. Молодиця сидить на призьбі й пісню співає. Впізнала стару.

— Ой, бабуню, моя пташечко, спасибі вам велике! Нехай вам бог дає і з води і з роси! Я вам кажу, бабко, що тепер моє лихо, як ножем хто утяв. Прийде він у хату, і як зведем на сварку, то я хутко тієї води в рот та й держу, ані краплі не впущу. І чуєте, бабко, яке диво — неначе його яка сила відтягає від мене: лягне батогом об землю і сяде. Ніколи тепер між нами до бійки не доходить. А я неначе на світ божий народилася. Аж дихати мені вільніше...

Вийшла баба за ворота, посміхаючись, а під пахвою несла буханець хліба, шматок сала та полотна на сорочку.

(Записала Софія ТОБІЛЕВИЧ у Єлисаветградському повіті в 90-х роках минулого століття).

КАМЕНІ КАЗКОВИХ МОЖЛИВОСТЕЙ

ЛЬВІВ. (РАТАУ). Дощ промочив туристів до нитки. Вибравши зручне місце біля шумливого струмка, вони вирішили зробити привал. Група дітей відразу ж вирушила в ліс по сучки. Але провідник, весело посміхаючись, зупинив їх:

— Не треба дров, товариші. Сьогодні розпалимо костер без дерева.

Бачите ці бурі камені? Зараз вони горітимуть, як дрова. Збирайте їх побільше.

Швидко виросла ціла піраміда. Під її основу підложили пом'яту газету, сухі гілочки і підпалили. Забігали спочатку рідкі язички полум'я, а незабаром загорілись і камені, випромінюючи приємне тепло.

В долинах звивистих рік, вздовж доріг і на безлісних відрогах Карпат часто зустрічається оголена гірська порода, що тягнеться на кілька кілометрів, світло-шоколадного, темнокоричневого, а часом і майже чорного кольорів. Вона відома під назвою менілітових сланців. Практичне застосування їм знаходили лише чабани, використовуючи для своїх кострів.

Та ось сланці привернули увагу львівських учених. Під керівництвом професора В. Б. Порфир'єва в Інституті геології корисних копалин Академії наук УРСР було проведено детальне дослідження. Воно показало, що менілітові сланці — сировина багатющих, справді казкових можливостей. З цих кам'яних глиб різними технологічними способами можна одержати... бензин і гас, мастила, різні синтетичні продукти, наприклад барвники, фармацевтичні речовини, добрива й хімікати для боротьби з шкідниками рослин, кілька видів будівельних матеріалів, горючий газ. В природному стані сланці являють собою високоякісне паливо. Одержувані з сланців смоли мають такі якості, яких не має навіть нафта.

Перші кроки у використанні цих корисних копалин уже зроблено. Менілітові сланці в дев'яти різних областях України випробувано як нові агродобрива і всюди вони дали позитивні результати. З застосуванням сланців одержано асфальтобетон. З цього матеріалу збудовано дослідну вісімнадцятикілометрову дільницю шляху. Минуло кілька років, а її ні разу не ремонтували. Тепер Львівський і Станіславський радгоспи споруджують підприємства нових будівельних матеріалів. Основною сировиною для одержання їх будуть сланці.

Радянські вчені, які першими виявили чудові властивості менілітових сланців, поділилися своїми відкриттями з братніми соціалістичними країнами. В Чехословаччині і Польщі збудовано заводи по переробці сланців.

З телеграфної стрічки

У Раді Безпеки

НЬЮ-ЙОРК, 25 липня. (ПАРС). Сьогодні вранці відкрилося засідання Ради Безпеки, на якому триває обговорення питання «Про нові агресивні дії військової авіації Сполучених Штатів Америки проти Радянського Союзу, що створюють загрозу загальному миру». Першим виступив представник США Лодж.

Евакуація бельгійських військ з Леопольдвіля

ПАРИЖ, 25 липня. (ПАРС). Агентство Франс Пресс повідомляє, що бельгійські війська покинули столицю Республіки Конго Леопольдвіль.

Проте, як видно з повідомлення агентства, бельгійські військові власті продовжують ігнорувати рішення Ради Безпеки про припинення бельгійських військ з території всього Конго: війська, виведені з Леопольдвіля, розмістились «у внутрішніх районах» Конго.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМУ, г. Кировоград.

Газета виходить три рази на тиждень: у середу, п'ятницю і неділю.

Адреса редакції: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 30. Телефони: редактора, відповідального секретаря — 5-40, загальний — 6-24.

БК 01612. Друкарня імені Г. М. Димитрова обласного видавництва, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 30. Зам. № 4804. Т. 30.000.